L’acord de la claudicació i la negació de l’octubrisme

written by Josep Maria Mas | 17 de juny de 2021

Aquests indults em desesperen. Quelcom de tipus personal i intransferible se’ns fa passar per prioritat de país i solució al conflicte. Quan rere de les principals cares del procés, tenim milers de gent del poble, activistes, compromeses, valentes i en definitiva desprotegides enfront de la repressió d’un Estat que vol tapar les seves vergonyes de portes enfora, amb un perdó parcial i condicionat a vés a saber quins pactes previs.

És el primer de la mitja dotzena d’articles que no faré en clau positiva i mirant al futur col·laboratiu que tots tenim com a repte. Denuncio ara el present, que ens bloquejarà el futur.

En aquest “present” ens hem despertat de sobte (alguns no, perquè encara somiem en la independència de Catalunya), amb dos missatges similars, cuinats a la mateixa cuina, en diferents cassoles. Al capdavall, un ranxo preparat per a encetar la famosa negociació de la taula de la claudicació, que ens preparen uns i altres.

Així doncs, per una banda Oriol Junqueras i d’altre en Jordi Sánchez, dos líders dels partits capdavanters i majoria (quasi absoluta) en representativitat parlamentària, han dit la seva. I no se’ls hi ha acudit una altra cosa per dir, que els indults poden «alleujar el conflicte, pal·liar el dolor de la repressió i el patiment de la societat catalana», i afirmen que la via unilateral no és viable ni desitjable, tot això per una banda. I per l’altra, “Soc dels qui creuen que el 1r d’octubre va ser concebut més per forçar el govern espanyol a obrir una via de diàleg i negociació per assolir un referèndum

acordat que per proclamar efectivament la independència“.

L’octubrisme i tot allò que va representar un poble, sobrepassant els partits amb els
motors d’una societat empoderada i autoorganitzada en l’unilateralisme transversal
sobirà exercint la democràcia pura sense dictats i executives, ara no es deixarà
trepitjar ni rendirà la seva voluntat a les estratègies de cap partit.

Per tant, cal denunciar el relat i crear-ne de nous o almenys fer una nova hipòtesi:
els indults pactats.

És evident que les posicions a la taula de negociació (claudicació diria jo) espanyola que el partit dels psicopàtries estan preparant a Madrid “entre Gobiernos”, seran les cadires més buscades de les últimes dècades i potser m’atreviria jo a dir, de tota la democràcia regimentària d’ençà que ens van imposar les famoses autonomisèries i el cafè per a tothom en una transició disfressada, passant de males persones a bones persones en una signatura reial vestida de blanc immaculat.

40 anys més d’enganys i mitges democràcies que mai deixen lluir-nos com el que veritablement volem ser.

Estem a punt doncs de deixar seure en aquesta ignominiosa taula els qui invoquen rendició.

Els titulars mediàtics dels líders grupals del partidisme tàctic que es creuen o es fan portaveus representatius durant quatre anys en bucle, de les nostres suposades “instruccions”-mandats de les urnes, sense ni tan sols complir els programes electorals, han estat premeditats i pactats per les executives i grups de poder intern, que res a veure tenen amb la democràcia i la sobirania popular. És tècnica partidista, per a seure a la taula de negociació a Oriol Junqueras i Carles

Puigdemont, juntament amb el partit dels socialistes espanyols.

Creuen que amb aquesta imatge de Treva i Pau, poden signar la segona transició a costa de tot un poble que es va alçar enfront d'uns i d'altres (ara ja ho sabem), donat que ni l'uniteralisme ni el resultat de les urnes, sembla que sigui bo per ambdós dels que s'asseuran a la taula de la rendició.

La "cadena" que lliga els Sànchez

Jordi Sánchez ha estat públicament recolzat per Carles Puigdemont i alhora Pedro Sánchez està decidit a aplicar els indults, com a primer pas per a convidar a la taula als líders del procés, excloent-hi evidentment als veritables actors del sobiranisme, l'unilateralisme i octubrista de la independència de Catalunya.

Si algú haguera d'estar en aquesta taula no són "els Governs" o en tot cas "els escollits", sinó per ordre; els represaliats i represaliades, les associacions ANC i Òmnium, l'Associació de Municipis per la Independència, representants de Drets Humans de l'ONU i de la UE i finalment l'activisme de base, CDR, moviments extraparlamentaris…, el sobiranisme català de base!

Aquesta ha de ser la veritable negociació. Amb el poble de Catalunya. No pas amb els representants de dos partits polítics generalistes, lligats i condicionats. Mentre no entenguem que com diuen els castellans "Tanto monta, monta tanto", no sortirem del bucle que ens volen fer empassar altra vegada per unes altres tres o quatre dècades. És responsabilitat nostra deslegitimar les veus suposadament "autoritzades" i posades en comú en l'escena, pantalla actual, per desmuntar el relat que ens volen imposar.

Junts per a què?

Hi ha partits de tota la vida i hi ha "invents" que barregen

il·lusions, activisme i innocència amb executives estratègiques dominades per les elits de la partitocràcia catalana que cerca la constant perpetuació i domini del poder, per acontentar als xais i alimentar els llops, mentre ells i elles engreixen a les menjadores de les granges que el sistema afarta-porcs els hi ha muntat.

Són els "pota negra" de l'autonomisme, una elit de professionals de la política de partits, amb l'única missió de convergir en un punt i anar alternant les hegemonies del catalanisme que mai s'aturarà. Ho saben i amb això juguen, viuen i moren…

No importa quin dels dos grups sigui avui el suposadament aglutinador, al final sempre es posen d'acord per enganyar la gent i continuar amb el negoci.

De junts no en volem ni un/a els unilateralistes.
De junts no en calen per a assolir la transversalitat.
De junts els moviments en són plens i no cal homogeneïtzar.

El que cal fer és enfrontar clarament en la direcció a on tenim l'enemic i tombar-lo fent pinya, com els castells humans que aixequen monuments efímers per a una fita en concret i després desmunten amb rauxa i orgull.

Els moviments de referència

Deixem-nos estar de líders posats a dit a les cúpules dels partits, de missatges cuinats a les sales de "renta-cervells" dels mitjans controlats per aquells que ens volen democràticament lobotomitzats. Deixem enrere l'adoració al victimisme, al clientelisme, a les engrunes, a les pastanagues espanyoles, a la pèrdua de temps, a la deixadesa de responsabilitat social que tenim com a ciutadans de ciutats i pobles de Catalunya.

Siguem els defensors de la democràcia, el sobiranisme, la terra, socialment, ecològicament, de forma eficient, rica,

plural, generosa i empoderats de moviments nous de caire transversal, per a fer efectiva una democràcia horitzontal i participativa de forma assembleària i digital.

Tenim les eines tecnològiques que mai ningú ha tingut en tota la història de la democràcia per a fer-nos un veritable i únic poder per caminar cap a qualsevol objectiu que com a societat ens marquem assolir. Sense les estratègies de dominació a la qual ens estan sotmetent amb aquest règim ancorat en segles passats. No ho veiem que quelcom fa temps tot ha rebentat davant nostre? Que res no funciona i que semblem uns ratolins de laboratori? Que ens cal l'autoorganització per a tombar règims de control, por i poder segrestat.

Un apunt, en resum:
Indultem-los!
Per desfer el seu autolideratge que no ens representa per ser ostatges.
Deslliguem-los!
Per retirar-los de la primera línia de negociació i posem la gent al capdavant.
Mobilitzem-nos!
Per usar les noves tecnologies en favor d'un empoderament real instantani.
Avancem!
Per deixar una Catalunya millor i ser referència democràtica global.

Som un país transversal i unit de sobirania popular legítima. Catalunya ha de liderar el
moviment de la societat independentista al marge dels partits, que ens retornen al
passat per a la seva pròpia supervivència i genuflexió a un Estat, amb el qual no poden
o no volen lluitar…

Vam votar, vam guanyar i guanyarem sempre.